

Overweging : **Week van Gebed voor de Eenheid, een viering met de PKN-kerken Aan het Tempsplein in Heerlen en De Ark in Landgraaf**

Andreasparchie 17 januari 2016

**thema: Het woord is aan ons, aan jou!**

**Exodus 19: 3-6 Matteüs 5: 14-16**

Voorgangers: ds. Henk van Es (Tempsplein) , Ada Hagreis (De Ark), Eline Claassens (Andreas). Organist: Marti van Ek

**Overweging**

De kerken van Letland hebben de beide lezingen gekozen. Het zijn niet de lezingen die geregeld op de zondagen terugkomen. De keuze voor de lezingen is goed doordacht en passend in onze tijd.

De eerste lezing met de naam Exodus, die 'uittocht' betekent, beschrijft hoe de Israëlieten onder leiding van Mozes, wegtrekken uit Egypte, hoe ze bevrijd uit het slavenhuis gaandeweg, moeizaam ontdekken welke eisen een leven in vrijheid mogelijk maken...

God verschijnt op indrukwekkende wijze op de berg Sinaï; Hij gaat met Israël een verbond aan. In de bevrijding van Israël staan de *tien woorden* centraal. Wie ze belééft, zal zich niet aan banden gelegd voelen, maar bevrijd tot het niveau van echt mens-zijn.

JWHW doet een aanbod: Als je mijn woorden ter harte neemt, zegt Hij tegen Mozes, zul je een kostbaar bezit voor mij zijn, een koninkrijk van priesters zal er zijn, een heilig volk en heilige mensen.

En de reden voor de keuze voor de lezing uit Mattheüs?

Voor Mattheüs staat de verhouding tussen Joden en christenen centraal. Jezus, de zoon uit het geslacht David. In Hem zijn de woorden van de profeten die oproepen tot gerechtigheid, nu en niet zoals later zo vaak ingevuld om in de hemel te willen komen als hoogste doel. In Jezus zijn de woorden van de profeten tot volle betekenis gekomen of met eenvoudiger woorden gezegd, vanwege Jezus, omwille van zijn houding en zijn verhalen over gerechtigheid veranderden de leerlingen en de mensen om Hem heen, het woord moet vlees worden!

Jezus liet gebroken mensen weer opstaan.

Zijn zij het Licht van de wereld, de gebroken mensen....en kregen en krijgen zij, wij, de opdracht licht te zijn voor de mensen, voor wie of waar dan ook?

En dan sta je met deze teksten en de vragen die ze oproepen, de opdracht die ze geven of je, of je wil of niet, midden in onze complexe tijd en wereld, een wereld vol vragen, zorgen, angst en niet weten hoe op te lossen....een steeds kleinere wereld ook.

We hoorden in Exodus een oproep om weg te trekken als je slaaf wordt of bent, als je in een regime moet leven dat je menselijke waardigheid aantast, dat Hij je dan zal dragen als op adelaarsvleugels....

– we zien beelden van mensen, kinderen, op wankelende bootjes op de Middellandse Zee, mensen die verdrinken, te voet onderweg, vaak in miserabele omstandigheden....

We zien gastvrije en minder gastvrije ontvangst. Er gebeuren wonderen en er zijn wantoestanden...

En we horen in Mattheü, .... ja wat is het, een stimulans, een hand in de rug om te doen

wat je moet doen nl. licht van de wereld zijn, je niet willen verstoppen, niet wegkruipen voor je opdracht als Christen? Licht in de wereld zijn wat is dat, die vraag leg ik voor aan mijzelf en aan u vandaag.

Op veel plekken waar ik kom, heeft men geen goed woord over voor onze kerk en kerken Er wordt eerder meewarig naar je gekeken dat je nog steeds gelooft in een boodschap die nog nooit bewezen heeft dat ze de wereld verbetert. Integendeel hoe vaak was en is religie aanleiding tot oorlog en verdriet?

Ik word verdrietig van deze opmerkingen, ik weet dat mezelf verdedigen een zwaktebod is, maar hoe formuleer je een goed antwoord of misschien beter nog hoe laat jij of laten wij zien, dat we ertoe doen, dat onze inzet, ons gebed, ons ruimte geeft, ons milder maakt, vergevingsgezind, niet de moed verliezen en en tóch blijven zeggen, vreugde te ervaren in het samenkomen, in het samen voorbereiden, in het doen met en door mensen...?

Is het niet zo dat we te zeer in onze schulp kruipen, liever niet zo zichtbaar zijn vanuit bescheidenheid of niet goed weten hoe om te gaan met kritiek, zou ruimte vragen en aanbieden om te vertellen, om te laten zien hoe we met vallen en opstaan werken aan een mooiere wereld? opdat zo zegt Mattheüs. dat letterlijk "opdat zij jullie goede daden zien"? Zijn wij niet te lang nu onzichtbaar nu, moeten we niet meer openlijk komen voor mensen in de marge, voor mensen in armoede, zieken, werklozen, mensen met een beperking, vluchtelingen...?

Ons samen hardop durven afvragen wat waardigheid is, en afspreken wanneer en hoe je naar buiten treedt als de menselijke waardigheid geschonden wordt, met alle risico's van dien. Hoe groot is mijn, ons, geloof in de kracht en de innerlijke vrijheid van Jezus' boodschap?

Het zijn kernvragen, vragen die als je het echt op de keper beschouwt alles te maken hebben met gerechtigheid en het doen van gerechtigheid. Abt Denis Hendrickx van de Norbertijner abdij in Berne, schreef kort geleden zijn gedachten op in *Te doen gerechtigheid*. Zijn visie op: hoe ben ik en hoe blijf ik christen, geeft denk ik goede richtingwijzers, over hoe wij ons als kerken zouden kunnen opstellen. Het accent zou moeten liggen op 'het volk-Gods-onderweg' dat samen breekt en deelt omwille van de gerechtigheid.

Dat vraagt om gemeenschappen met een breed pastoraal team dat de de gelovigen als volwassen mensen aanspreekt, uitdaagt, inzet, binnen alle werkvelden waaronder de liturgie. Samen bespreken, durven bijstellen wat onze gemeenschappelijke zending is: wie niet tot zijn recht komt, tot recht te laten komen. Deze inzet vraagt om trouw te willen zijn aan een eenmaal gekozen lijn, vanuit weloverwogen standpunten.

Gehoor geven aan Jezus van Nazareth vraagt om een actieve houding, om, dat ik verantwoordelijkheid neem. Wij allemaal zijn gezonden vanuit een universeel priesterschap voor alle gelovigen, een koninkrijk van priesters zoals dat in Ex. wordt genoemd. Wij moeten de moed hebben om te herijken, ons te herbezinnen op onze kernwaarden, ons ervan bewust dat veelkleurigheid en interreligieuze contacten een zegen zijn en dat Gods Geest waait waar Hij wil... benutten wij de ruimte die we hebben???

Als voorbereidingsgroep van deze viering hebben we bedacht om samen concreet invulling te willen geven aan gerechtigheid. We hebben een afspraak met het AZC, het asielzoekerscentrum *Imstenrade* komende maandagochtend – nog steeds binnen de week van de eenheid -, dan gaan we daar samen op de koffie. Er wordt gewerkt aan een plan van onze drie kerken samen, om de koffiekamer van de Andreas inloopruimte te laten zijn

voor asielzoekers. Mensen uit het overbezette AZC kunnen hier hun verhaal kwijt, er is koffie, thee, een warme plek, niet meer, niet minder. Over de realisering van dat plan willen we graag bij de koffie na afloop met u praten.

Er is iemand uit Afghanistan en Irak hier aanwezig, zelf ook vluchteling geweest; zij hebben aangeboden te tolken, als de vluchtelingen hier te gast zijn, ook aan hen kunt u vragen voorleggen.